

CESKA REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **A.M. H.**, bez státní příslušnosti, t. č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, Kostelec nad Orlicí, zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Brno, Leitnerova 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.3.2014 č.j. OAM-154/ZA-ZA13-K03-2013, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21.3.2014 č.j. OAM-154/ZA-ZA13-K03-2013 žalované Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nemožnost vlastnit v Libanonu jakýkoliv majetek. Dalším důvodem byla jeho obava z možného zabití ze strany jak členů organizace Fatah, tak i Hizballáh. Správní orgán nedospěl k závěru, že by žalobce

v zemi posledního trvalého bydliště byl pronásledován z důvodů taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do této země. Stejně tak nebyly v případě žalobce zjištěny skutečnosti, které by nasvědčovaly, že se jedná o případ hodný zvláštního zřetele, který by odůvodňoval udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Následně správní orgán posoudil, zda žalobcův případ nenaplnuje důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany podle 14a a 14b zákona o azylu. Z tvrzení žalobce a z dalších informačních zdrojů žalovaný správní orgán zjistil, že žalobce nesplňuje ani podmínky stanovené v § 14a a 14b zákona o azylu, tak aby mu mohla být poskytnuta doplňková ochrana. Při rozhodování správní orgán vycházel zejména z výpovědí žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Libanonu.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení správního řádu žalovaným, a to § 2 odst. 1, § 3, § 6, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Zároveň vytýkal žalovanému porušení ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, když má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a porušení čl. 4, čl. 6, čl. 9, čl. 15, čl. 16, čl. 18 a čl. 19 Směrnice Rady 2004/83/ES (tzv. kvalifikační směrnice) a čl. 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES (tzv. procedurální směrnice). Na výzvu soudu zástupce žalobce podáním ze dne 22.5.2014 upřesnil žalobu tak, že pokud žalovaný nedospěl k názoru, že by žalobce mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu uvedených v § 12 zákona o azylu, pak tento závěr je v rozporu s obsahem spisu co do tvrzení žalobce o jeho pronásledování pro jeho palestinský původ a pro pronásledování ze strany organizací Fatah a Hizballáh a pro zastávání určitých politických názorů ve státě žalobcova posledního trvalého bydliště. Dále žalobce poukázal na to, že diskriminace a porušování základních práv Palestinců konstatuje i zpráva MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2012 ze dne 19.4.2013, v níž se konstatuje nemožnost Palestinců vlastnit půdu a nemovitosti, nemožnost vykonávat některá povolání a získat občanství či omezení sociálních a občanských práv. Tuto skutečnost žalovaný nijak nezohledňuje. Dále žalobce uvedl, že v průběhu správního řízení netvrdil, že byl postihován pro své členství v jedné ze dvou organizací ze strany státních orgánů, avšak žalovaný pronásledování ze strany těchto organizací dále nezkoumal a jeho členství bez zjevného důvodu bagatelizoval a nevypořádal se tak se všemi důvody, které žalobce v průběhu řízení uvedl. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný zdůraznil, že žalobce neudal jako pronásledovatele stát nebo jeho složky, ale organizace Fatah a Hizballáh, avšak nezkoumal dále schopnost státu poskytnout žalobci před nimi ochranu a inciplitně tyto organizace vyloučil z možnosti být pronásledovateli ve smyslu zákona o azylu, ač takový potenciál v Libanonu mají. K hodnocení členského průkazu žalobce organizace Fatah žalovaný jako nevěrohodného důkazu žalobce namítal, že měl být žalovaným vyžádán znalecký posudek ohledně jeho věrohodnosti. Závěrem doplnění žaloby namítal žalobce nesprávné posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona

o azylu, tak jak je provedl žalovaný, neboť podle žalobce žalovaný nesprávně posoudil situaci v Libanonu a měl doplnit dokazování o aktuální zprávy, které podporují jeho tvrzení o nebezpečné situaci v této zemi.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 6.6.2014 uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé citované ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Dále žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí správního orgánu. Především žalovaný uvedl, že vycházel z vlastních tvrzení žalobce, ze kterých zjistil, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nemožnost v Libanonu vlastnit jakýkoliv majetek a obava z možného zabití ze strany členů organizací Fatah či Hizballáh. Žalovaný považuje žalobní námitky za zcela neopodstatněné, neboť žalovaný netvrdil, že by žalobce byl pronásledován ze strany státu, ale v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že bez ohledu na další důvody měly být původcem žalobcových problémů soukromé osoby, tedy konkrétní členové Hizballáhu a údajně i Fatahu a tedy nikoliv státní úřady, ozbrojené složky nebo osoby s nimi spojené. Žalovaný má za to, že se v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal s neudělením mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.3.2014 č.j. OAM-154/ZA-ZA13-K03-2013 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s. ř. s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22.5.2013 uvedl, že jako palestinský uprchlík nemá v Libanonu nárok vlastnit jakýkoliv majetek. V táboře, ve kterém bydlel, se stávaly různé konflikty mezi skupinami lidí, střílelo se tam a zabili mu jeho kamaráda. Byl tam pod psychickým tlakem a dostával výhrůžky, že jej zabijí. Byli to lidé z Hizballáhu. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je Palestinec a nemá právo ze zákona na nic. V jejich táboře mezi sebou bojují suniti a šíiti a protože tento tábor je mezi Jabal Muhsen a Jabal Al-tabane, tak to odnáší z obou stran. Následkem těchto nepokojů přišlo z jejich tábora několik civilistů, mezi nimi i jeho kamarád. Jeho život jako člena Fatahu je v ohrožení a je pronásledován neznámými lidmi, kteří mu vyhrožují zabitím. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 5.6.2013 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Z protokolu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako výše uvedené. Žalobce dále uvedl, že z Libanonu vycestoval v květnu 2012. V České republice byl zadržen na 6 měsíců v Bělé Jezové a po svém propuštění odjel do Německa za bratrem, kde byl hned druhý den zadržen na dobu 15 dnů. Poté byl převezen zpět do ČR. V Libanonu po jeho osobě pátrají, stíhají jej a on si opatřil nyní doklady, které to dokazují. Doklady si opatřil proto, že je

členem Fatahu a má známé, kteří pro tuto organizaci pracují. Pokud se vrátí do Libanonu, bude Fatahem chycen, protože se domnívají, že pracoval pro sunity. Výše uvedené materiály si nechal obstarat k důkazu, že je pronásledován oběma stranami, tedy lidmi z organizace Hizballáh a Fatah, protože od nich utekl. V průběhu pohovoru žalobce hovořil dále o přestřelkách a o tom, že při jedné z nich byl dne 24.6.2011 zastřelen jeho kamarád. Lidé z Hizballáhu po něm jdou proto, že jsou šíité a on byl současně u střelby lidí z Al-tapana, kteří jsou sunité. Na otázku, zda se žalobce někde obrátil se svými problémy s lidmi z Hizballáhu uvedl, že v Libanonu není bezpečnost a lidé z Hizballáhu mají celý Libanon pod kontrolou. Na něm, jako členu Fatahu bylo požadováno, aby bojoval proti šíitům, což bylo tajné. Žalobce se bál a proto utekl, v opačném případě by dle svého vyjádření byl šíity zabit. Potvrdil, že se státními orgány Libanonu žádné problémy nikdy neměl a že proti jeho osobě nebylo vedeno trestní stíhání. Závěrem pohovoru se žalobce vyjádřil ke svému zdravotnímu stavu a poukázal na internetové zprávy s tím, že jím uváděné problémy v Libanonu existují a v jeho táboře není bezpečno. Ve správním spisu jsou založeny překlady arabsky psaných dokumentů, které žalobce předložil žalovanému. V dokumentu ze dne 7.11.2013 vystaveným Organizací pro osvobození Palestiny – FATEH – Severní zóna se uvádí, že žalobce poté, co dostal tajný úkol, zmizel z dohledu. Tato zpráva se oznamuje bezpečnostním a vojenským složkám, neboť toto je příkaz k jeho zadržení, zatčení a předání, aby jej mohli náležitě potrestat. Další překlad se týká materiálu psaného toutéž organizací, v němž se uvádí, že žalobce vstoupil do této organizace dne 2.10.2011, stal se aktivním členem organizace a účastnil se jejich demonstrací a různých akcí. Překlady se dále týkají členského průkazu a rodného listu žalobce a občanského průkazu pro uprchlíky, výpisu z matriční knihy, kde je uvedeno, že žalobce je palestinský uprchlík žijící v Libanonu.

Součástí správního spisu žalovaného jsou informace o zemi posledního trvalého bydliště žalobce a to zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 24.5.2012 o dodržování lidských práv v Libanonu za rok 2011, údaje Infobanky ČTK – Země světa – Libanon, zpráva International Crisis Group (ICG) ze dne 13.5.2013, zpráva organizace Partners for Democratic Change International z října 2013 „Palestinský uprchlický tábor Beddawi – Tripolis“, zpráva Úřadu OSN pro koordinaci humanitárních záležitostí (OCHA) ze dne 12.8.2013 „Libanon: události v Sýrii vyvolávají napětí v libanonských palestinských táborech“, zpráva MZ USA ze dne 19.4.2013 o dodržování lidských práv v Libanonu za rok 2012.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se pro účely tohoto zákona za pronásledování považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo

podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b citovaného zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

V daném případě žalobce v žalobě, ve znění jejího doplnění prostřednictvím výše uvedeného zástupce, napadl závěr žalovaného, že nesplnil podmínky ust. § 12 zákona o azylu. Podle jeho názoru je tento závěr v rozporu s obsahem spisu ve vztahu k jeho pronásledování pro palestinský původ a k pronásledování ze strany organizací Fatah a Hizballáh. Podle žalobce lze považovat toto pronásledování jako důvod příslušnosti k určité sociální skupině, tedy skupině bývalých členů Fatahu, či členů, kteří jsou touto organizací považováni za zrádce a pro zastávání určitých politických názorů ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Příslušnost k organizaci

Fatah žalobce prokazoval jednak členským průkazem, jehož fotokopie je rovněž součástí správního spisu. Ohledně tohoto průkazu uvedl žalovaný na straně 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí pochybnost, se kterou krajský soud souhlasí (fotografie není překryta otiskem žádného razítka). Podle své výpovědi byl žalobce členem Fatahu od roku 2002, uvedený průkaz měl být vydán dne 1.8.2003. Na rozdíl od těchto údajů podle potvrzení o členství v organizaci Fatah je jako den vstupu do této organizace uveden datum 2.11.2011. Jak shora uvedeno, na tomto potvrzení o členství bez uvedení data a místa jeho vydání se uvádí, že se žalobce účastnil demonstrací a různých akcí. I pro krajský soud je zarážející, že se o těchto akcích žalobce nezmínil ani v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v písemném prohlášení o důvodech této žádosti, ba ani v detailním pohovoru k důvodům žádosti. Jestliže žalovaný učinil závěr, že jsou to důvody pro pochybování o žalobcově členství v uvedené organizaci, učinil tak i vzhledem k dalšímu dokladu předloženému žalobcem, jímž jsou žádání členové Fatahu, aby žalobce zadrželi. Tento dokument je datovaný datem psaným latinkou 7.11.2013, tedy v době, jak správně poukazuje žalovaný, kdy se žalobce nacházel již na území České republiky. Krajský soud se proto ztotožňuje s hodnocením těchto listinných důkazů, tak jak je provedl v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný, že na jejich základě nelze učinit závěr o žalobcově členství v organizaci Fatah a že navíc tato organizace není mocenskou složkou státu, která měla právo vyzývat k jeho zatčení a předání k potrestání. Krajský soud se proto neztotožňuje s žalobní námitkou učiněnou v doplnění žaloby ze dne 22.5.2014, že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu, jelikož by bylo třeba znaleckého posudku ke zkoumání výše uvedených žalobcem předložených listin.

Podle žalobce žalovaný porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu tím, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je nedostatečné, neboť nezkoumal schopnost státu poskytnout žalobci ochranu před výše uvedenými organizacemi. Ani s touto žalobní námitkou se nelze ztotožnit. Kromě toho, že se žalovaný zabývá žalobcem udávanou obavou z možného zabití členy ze strany Hizballáhu, výslovně v odůvodnění uvádí, že žalobce neuvedl, že by se skrýval po smrti svého kamaráda, že by změnil trvalé bydliště, popř. požádal příslušné libanonské orgány či agenturu UNRWA o pomoc a rovněž nesdělil, že by obrátil na příslušný lidový nebo bezpečnostní výbor tábora, který je k vyřízení takové stížnosti či žádosti o pomoc příslušný podle předpisů o chodu uprchlických táborů. V této souvislosti odkázal žalovaný na zprávu OCHA z dubna 2013 a zprávu organizace Partners for Democratic Change International z října 2013. Kromě shora citovaných zpráv o zemi posledního trvalého bydliště žalobce je ve správním spisu založen článek internetového zpravodajství „Frakce v Beddawi se dohodly na vytvoření lidových výborů bezpečnosti“ informující o vytvoření lidových a bezpečnostních výborů v táborech a dalším posílení bezpečnostních opatření. Není proto možno přisvědčit žalobní námitce, že žalovaný nezkoumal schopnost státu poskytnout žalobci ochranu před pronásledováním ze strany jmenovaných organizací, i když na druhé straně připouští, že situace v Libanonu je napjatá a že dochází k třenicím a potyčkám mezi zastánci sunitského a šíitského směru islámu.

Porušení ust. § 50 odst. 4 správního řádu spatřoval žalobce v doplnění žaloby v tom, že diskriminaci a porušování základních práv Palestinců konstatuje zpráva MZ USA o dodržování lidských za rok 2012 ze dne 19.4.2013, kde je konstatována nemožnost Palestinců vlastnit půdu a nemovitosti, nemožnost vykonávat některá povolání, získat občanství či omezení sociálních a občanských práv jako nemožnost využívání veřejného zdravotnictví, odepření vzdělání a jiných sociálních služeb a další formy diskriminace palestinských uprchlíků na území Libanonu, což žalovaný nijak nezohledňuje. Ani tuto žalobní námitku nehodnotí krajský soud jako důvodnou, neboť těmito problémy se v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný zabývá s odkazem na citovanou zprávu a nepopírá, že podle této zprávy je pro palestinského uprchlíka v Libanonu nemožné legálně vlastnit majetek, že je novelizací dekretu z roku 1969 zakázáno, aby půdu a nemovitosti vlastnily osoby bez občanství uznaného státu, že zákony o vlastnictví přímo a fakticky vylučují Palestince a že Palestinci, kteří vlastnili nemovitost před účinnosti zmíněného zákona, nemohou svůj majetek odkázat svým dědicům a další omezení. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného se také zmiňuje o tom, že uprchlíci v Libanonu nemohli ani získat občanství a nebyli ani občany jiné země. Palestinstí uprchlíci, včetně dětí, měli omezena sociální a občanská práva a neměli přístup ke službám veřejného zdravotnictví ani vzdělávacím a jiným sociálním službám. Zpráva však také uvádí informaci o zřízení zvláštního konta novelizací zákona o sociálním zabezpečení v roce 2010, podle něhož se palestinským uprchlíkům, kteří odešli do důchodu nebo ukončili pracovní poměr, poskytuje odškodnění nebo odstupné. Dále se uvádí, že Palestinci nedostávají příspěvky z nemocenského a mateřského fondu ani fondu rodinných dávek, ale veškeré náklady na léčebnou zdravotní péči a péči v mateřství a o rodinu nadále platila agentura spojených národů UNRWA. Podle informace MZV č.j. 142834/2002-LP ze dne 18.12.2002 Palestinci nejsou vystaveni politické perzekuci. Žalovaný k uvedenému v odůvodnění dodává, že životní situace palestinských uprchlíků rovněž i vinou vojenského konfliktu v Sýrii není dobrá, že lze hovořit o jistém stupni diskriminace a omezení, kterou nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. S tímto názorem krajský soud s ohledem na informace citovaných zpráv o zemi původu žalobce souhlasí a neshledává uvedenou žalobní námitku, že žalovaný nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo a že tím porušil ust. § 50 odst. 4 správního řádu.

Soud také nesouhlasí ani s žalobní námitkou, že žalovaným byla nesprávně posouzena situace žalobce s ohledem na ust. § 14a zákona o azylu tím, že žalobce navrhoval doplnit aktuální zprávy o další informace dostupné na internetových stránkách. Dle názoru soudu si žalovaný opatřil dostatek potřebných zjištění o poměrech země posledního bydliště žalobce ze zpráv, které jsou součástí správního spisu, a na tato zjištění přijal příslušné závěry.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl, přičemž rozhodl v souladu s ust. § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 30. dubna 2015

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**